

*Dépôt légal
Hanoï 29 sept 1927
2862*

谷 喝 排 各

CÁC BÀI HÁT GÓP

80 Pièces
INDO-CHINOIS
541

XUẤT BẢN TẠI
PHÚC-AN HIỆU

DÉPÔT LEGAL
INDOCHI
N° 7738

HANOI — 51, Phố Hàng Gai, 51 — TONKIN

IN LẦN THỨ NHẤT

Giá bán : 0\$15

*80 Pièces
Indo-chino
541*

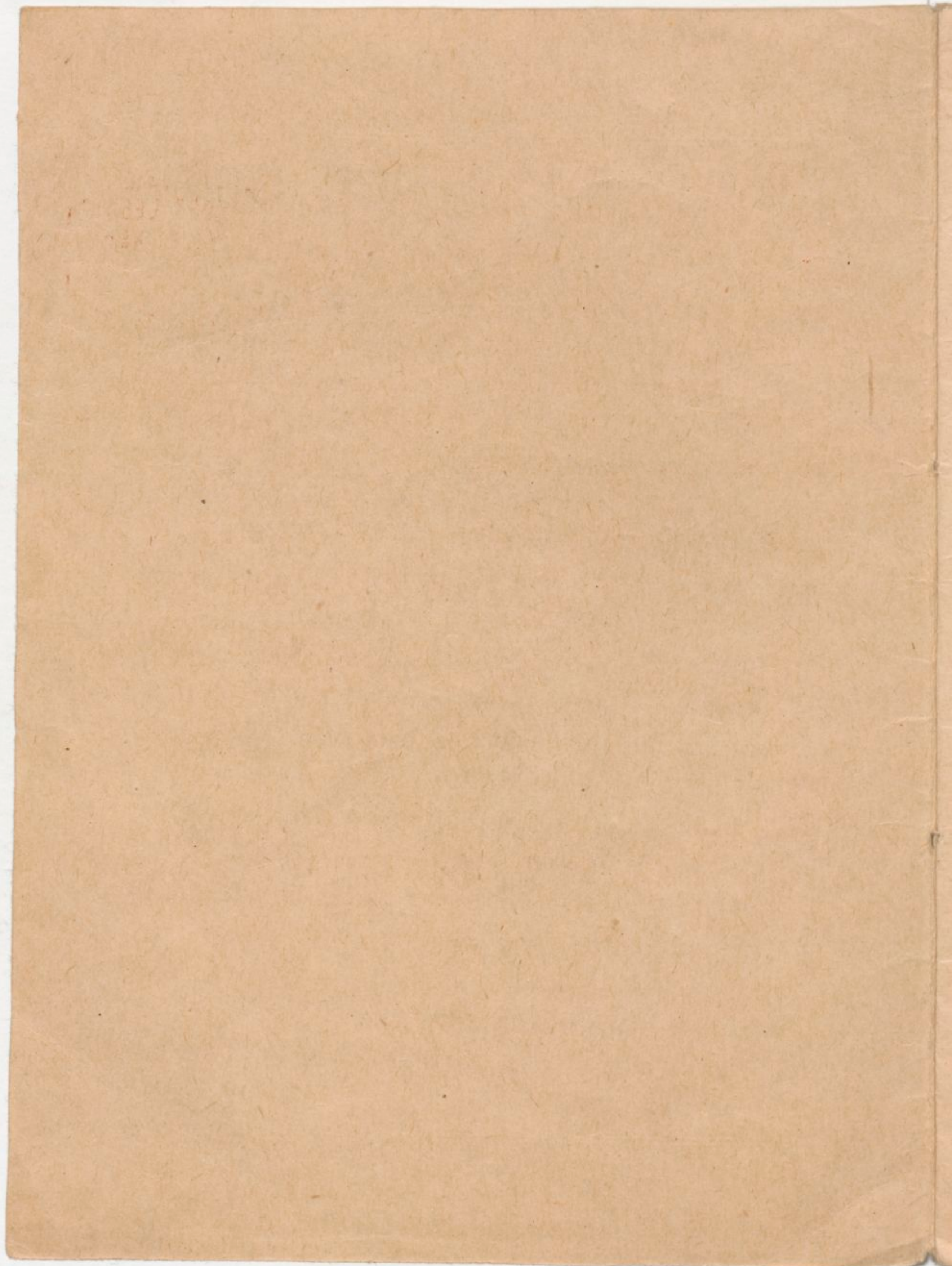
1927

IN TẠI NHÀ IN THỤY-KÝ

98, Phố Hàng Gai, 98

HANOI

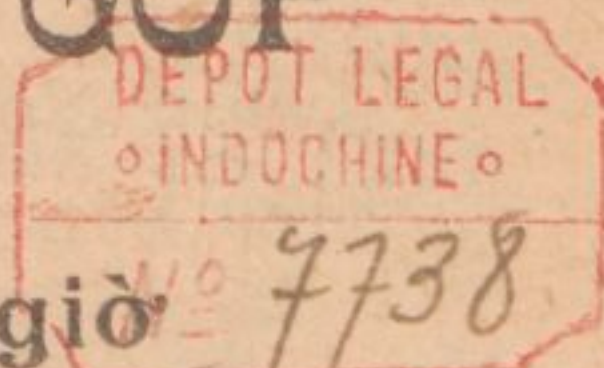

CÁC BÀI HÁT GÓP

Recueil de chansons

I — Bài hát mười hai giờ

Hôm qua đương lúc sáu giờ, em ngồi thơ
thần em chờ đợi ai.

Bảy giờ em tựa hiên mai, ngọn đèn thấp
thoáng bóng người xa xa.

Tám giờ em ngắm Tổ-Nga, xuân bao nhiêu
tuổi, xuân già, hỡi xuân.

Chín giờ giao gót ra sân, giời cao đất rộng
sốt thân liêu bở.

Mười giờ kể truyện cổ xưa, nửa thương
người cũ, nửa lo phận mình.

Mười một giờ em ngủ một mình, thả như
một khối vô tình thì thôi.

Mười hai giờ trong dạ bồi hồi, chợt mê chợt
lĩnh chợt ngồi thở than.

Một giờ giọt lệ chứa chan, làm chi mang
tiếng hồng nhan mấy đời.

Hai giờ trong dạ người người, gương vui
mấy gối, gương cười mấy chần.

Ba giờ tính việc làm ăn, cùng ai sửa túi
nưng khăn cũng đành.

cách một dịp cầu, dạ nọ kém tươi Lệ ai chan chứa hơn người. Giang-châu Tư-mã đơm mùi áo xanh.

III — Hát sa mạc

Tối hôm qua, đương lúc giăng tà, em ngồi thơ thần biết bao là nỗi xót thương.

Trách thay con tạo khéo đa đoan, quyết đem gương bạc mệnh mà dam khách má đào.

Chị em ơi, em tiếc thân em phận gái má đào tuổi vừa đôi tám biết nay vào nơi nao.

Thôi thì thôi, giời xanh kia xanh ngắt một màu trông ra càng thêm tức cái cơn sầu giọt lệ chứa chan.

Cái thân em đã lỗi muôn vàn, biết lấy ai khuya sớm để thở than một lời.

Suy đi đâu cũng cơ giời, ghi lòng tạc dạ để muôn đời mãi về sau.

Hát huê tình.

IV. — Đêm hôm qua vắng vặc giăng rằm, thấy anh qua cửa em nằm không yên. Mê anh chẳng phải mê tiền, thấy anh lịch sự có duyên dịu dàng. Trông thấy anh em những mơ màng, ước gì đây đấy phượng hoàng kết đôi. Em thấy anh chưa kịp ngỏ nhời, ai

ngờ anh đã vội gởi gót loan, làm cho em mơ mẩn canh tàn, chiêm bao trông thấy đức anh chàng cạnh bên. Tỉnh ra thấy vắng y nhiên, tương tư bệnh em phát liền miên cả ngày. Hẳn rằng duyên nợ đó đây, xin chàng quá bộ lại chơi ngay chút nào, cho em ngỏ thiệt mấy nao.

V. — Ấy ai lơ lửng đầu cầu, lược thưa biểng chải, gương tàu biểng soi. Cái sập đá huê bỏ vắng không ai ngồi, buồng nhang bỏ vắng mặc người quay tơ. Cô thương nhớ ai ra ngẩn vào ngơ, đêm quên rắc ngủ ngày mơ trợn cười. Đêm năm canh sáu khắc lúc anh chàng ời, chàng cười nửa miệng, thiếp tôi vui nổi gì.

VI. — Sáng giăng xuống vắng vạc hôm rằm, nửa đêm về sáng giăng bằng ngọn tre. Anh có yêu em cho vẹn một bề, để em thơ thẩn ngồi kề bóng giăng. Sự tình này có thấu cho chăng, để em chỉ nguyện bóng giăng chịu sầu, tương tư một dịp đôi ba cầu, bắc nam đôi ba ngã, chịu sầu đôi ba nơi. Chim khôn chết mệt về mối, nó kêu giéo giắt gheo người tình nhân, bấy lâu nay vắng vẻ châu chần, để em tạm chút chơi xuân kéo già.

VII. — Sông kia nước chảy đôi dòng, đèn khêu đôi ngọn, biết trông ngọn nào. Muốn tắm mát lên ngọn sông đào, muốn ăn xim chín thời vào rừng xanh. Đôi tay vít cả đôi cành, quả chín thời chầy, quả xanh thời dừng. Ba bốn năm ăn ở trên rừng, chim kêu vượn hót nửa mừng nửa lo. Xa chân nhớ bước xuống đò, đeo mình xuống xập chớ lo nỗi gì.

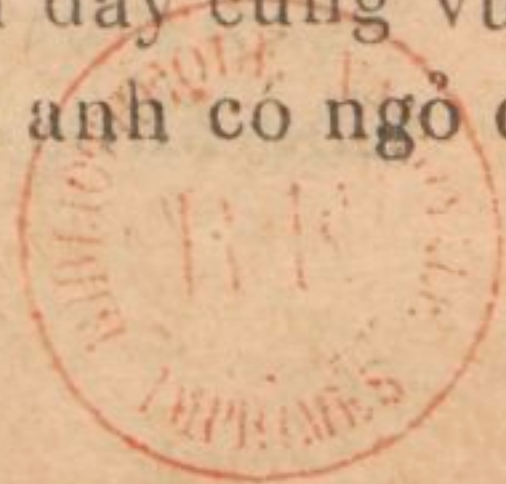
VIII. — Anh như tấm vóc đại hồng, em như kim chỉ thêu rồng nên chằng ? Nhất chờ, nhị đợi, tam mong, tứ thương, ngũ nhớ, lục thất bát mong, cửu thập tìm. Em thương anh con mắt lim rím, chân đi thất thểu như chim tha mồi. Tối hôm qua nguyệt đôi sao rời, tiếc công gấn bó, tiếc nhời giao đoan. Nhời thề kia đã lỗi muôn vàn, mảnh gương còn đó, phiếm đàn còn đây. Chót vì đàn đã bén dây, chằng trăm năm cũng một ngày duyên ta. Chén son nguyên mấy giăng già, càn khôn đưa lại một nhà vui chung. Đường xa xôi xin chớ ngại ngừng, xa người xa tiếng nhưng lòng không xa, nguyên mấy giăng già.

IX — Ngán cho đời, ngán cho đời, lúc đêm thanh nghĩ lại ngán đời. Xuân xanh đã vậy già thời làm sao. Em tiếc thân em yếu liễu thơ đào, chốn hang sâu

đã chột sa vào tận nơi. Mệnh mông góc bể chân
giời, mắt xanh hồ dễ mấy người biết cho. Con chim
khôn nhỡ mắc phải dò, vui gì cái kiếp giang hồ, hỡi
chị em ơi ! Tính đốt tay quá nửa đời rồi, đầu xanh
mấy nổi pha mùi tóc xương. kiếp hồng nhan càng
nghĩ càng thương, tài tình chi lắm để đa mang nợ
đời. Trông non sông mà thẹn làm người, vui thì
em vui gượng, cười thì em cười xuông. Ruột con
tâm trăm mối tơ vương, cái thân này biết gửi can
tràng vào đâu. Làm người ta phải lo xâu.

X. — Trách thân vả lại giận giời, trách người
quân tử ở ra người thờ ơ. Phòng hồng để thiếp đợi
chờ, năm canh vò võ những là thở than ; Nào khi
hợp mặt chén vàng, non nguyên biển hẹn tưởng
anh chàng chẳng quên. Ai ngờ ra dạ bạc đen, say
bên uhan sắc bỏ bên ngãi tình, để cho em vò võ một
mình, tương tư khắc khoải, bệnh thất tình đầy vơi
Trách thân thêm lại giận giời.

XI. — Thiếp khen ai chỉ nẻo đưa đường, để cho
anh biết quê hương chỗ này. Ông tơ Hồng bà Nguyệt
xe dây, xe cô mình đẩy lấy anh đây cũng vừa. Đôi
mười mười tám đương thì, xin anh có ngỏ điều gì

sẽ hay. Chàng ơi, nghe thiếp nhời này, cửa nhà gia thế, phó đầy mặc tôi, vợ chồng ta kết tóc ở đời.

XII — Khuyên học

Hà hơi hơi, hạ hơi hơi
Nam nhi đứng ở trên đời
Thông minh tài chỉ là người trần gian.
Tang tình tang tính tình tang,
Em thơ chi ĩm, em ngoan chi bằng.

Bồng bống bông.

Màn Đồng-tử gởi Ôn-công,
Lớn lên em phải ra công học hành
Tình tình tình

Xinh ghê xinh gớm là xinh,
Sớm khuya cửa khổng sân Trình,
Giốc lòng nấu sủ sòi kinh chớ rời.
Hà hơi hơi, hạ hơi hơi,
Học là học đạo làm người
Làm người phải giữ lễ giới giám sai.
Làm trai cho đáng nên trai,
Ngày một ngày hai,
Chớ dừng nay lại ngày mai,

Chớ đừng di dịch cho sai lòng vàng.
Ngoan ngoan, ngoan thực là ngoan,
Bé thì học, lớn thì làm
Khắp chiều chu tử điều làng thi thư.
Ư ư giữ chữ khư khư,
Chiêu ư tư, tịch ư tư
Văn chương thấy nước thi thư cán nhà.

A, a, a.

Ghê thậm là ghê,
Có công cách trí tu tề,
Khốn quân cũng biết ngu si cũng hiền.
Khuyên, khuyên, khuyên thực là khuyên.

Lên lên lên

Hề mà có, trí thì lên,
Cầu Kiều đã bắc dịp lên đấy rồi.
Đi chơi chớ có đi chơi,
Chị khuyên em em phải nghe lời.
Chim hăng bay.
Nga hăng lội.
Đắp cao núi Thoi, tát vơi sông Thù.
Du hời, du hời tình du,
Cu cu hề cu cu.
Chèo thuyền đến bến thầy Chu.

Bút nghiên làm dấu, vông dù cân đai,
Rõ bằng rõ bài.
Tranh khôi đoạt giáp dễ nhường ai.
Chị Hằng-Nga vốn yêu người niên thiếu,
Chuyên chuyên em học cho chuyên,
Hi thánh hi Hiền.
Kìa người Tấn-sĩ Trạng nguyên,
Cũng là học vấn cần chuyên những ngày.
Hay hay thế mới là hay.
Này đây này.
Cửa giới rộng mở đường mây.
Cò công mài sắt có ngày nên kim.
Chị yêu em.
Nhẽm nhẽm nhẽm,
Nắm nem không thềm.
Một nhà đầm ấm ơn trên.
Mở ròng phiệt duyệt rạng nền tổ tông,
Sênh sang áo phượng sân rồng.
Bổ công cha mẹ, vậy vùng áo xiêm.
Em ơi, em hỡi, em hời.
Muốn nên tai mắt ở đời,
Thì em phải nhớ lấy nhờ chị du,
Du hời du hời tình du.

Hâm rượu

XII — Tiệc xuân ngảnh lại trông xuân, thương
ôi, Bóng đã vùn vùn xế chiều, duyên nôi phận
bèo, lênh đênh duyên nôi phận bèo, trách làm
sao khỏi nước chiều đầy vơi.

XIII — Trên thềm nhớ bữa hôm nay, trên
mùng xin đợi tháng này năm sau. Xin nhớ
nhời nhau, yêu nhau xin nhớ nhời nhau, năm
chầy cũng chẳng bao lâu mà chầy. Xin cạm
chén này.

XIII — Kể truyện Kiều lấy

Bâng khuâng nhớ cảnh nhớ người
Ba sinh âu hẫn duyên giờ chi đây.

Một mình lượm lượm canh chầy.
Làm chi cho bận lòng này lắm thân.

Thực là tài tử giai nhân,
Châu chần còn có châu chần nào hơn.

Những là cười phấn cợt son.
Khuôn thiêng biết có vương tròn cho chẳng,
Lần lần ngày gió đêm giăng,
Một ngày cũng đã tiếng rằng tương tri,
Khác xương ghi dạ xiết gì.

Tắm riêng riêng những nặng vì nước non.

Dầu rằng sông cạn đá mòn.

Con tằm đến thác hãy còn vương tơ.

Sông tương một giải nông tờ.

Bên trông đầu nọ, bên chờ cuối kia

Mây tần khóa kín song the.

Đường kia nối nọ như chia mỗi xâu

Thương nhau xin nhớ nhời nhau.

Năm chầy cũng chẳng đi đâu mà chầy.

Mấy phen cười nói tỉnh say.

Tuy lòng sắt đá cũng gãy vì tình.

Gót đầu mọi nơi đình ninh.

Đố ai rút mối tơ mảnh cho xong.

Nguyệt hoa hoa nguyệt nối nùng.

Nghĩ lòng lại xót xa lòng đòi phen.

Tình cờ chẳng hẹn mà nên.

Chữ tình càng mặn, chữ duyên càng nồng.

Đôi ta chút nghĩa đeo bông.

Trăm năm tạc một chữ đồng đến xương.

Dịch-giả giữ bản quyền